

MOTÝL

Pútnik

Všetci sme na našej vlastnej ceste

NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR

ALEXANDRA BRACKEN

Pitrik

Copyright © Alexandra Bracken 2016
Translation © Michal Zidor 2017
Preložené z anglického originálu *The Wayfarer*, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Hyperion, Disney Book Group 125 West End Avenue,
New York, New York 10023
Design © Motýl design 2017
Cover Art © SusanitaH/shutterstock
Cover Art © Irene Suchocki/Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2017
Tlač: NIKARA, Krupina

ISBN: 978-80-8164-130-5

Všetky práva vyhradené. Žiadne časti tejto knihy nie je možné použiť
či reprodukovať žiadnym spôsobom, elektronickým alebo mechanickým
vrátane fotokopírovania, nahrávania, ukladania a vyberania informácií
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Půltník

ALEXANDRA BRACKEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Londyn

1932

PROLÓG

Kedysi mala bábiku s namaľovaným úsmevom, svetlými vlasmi a očami, ktoré sa podobali na jej vlastné. Dlhý čas ju sprevádzala úplne všade – bola jej spoločníčkou pri čaji, keď Alice cestovala s jej otcom, dôverníčkou, keď náhodou počula, ako si jej rodičia šepkajú tajomstvá, niekým, kto ju musel vypočuť vždy, keď to neurobil nikto iný. Volala sa Zenobia – tak ako bojovná kráľovná z púšte, o ktorej jej rozprával starý otec. No jedného dňa, keď ju Henry Hemlock naháňal po záhrade, jej bábika spadla, ona jej šliapla na krk a krehký porcelán sa rozbil na márne kúsky. Pri tom desivom zvuku jej srdce vyskočilo až do hrdla.

Teraz, keď počula, ako krk jej mamy praská pod päťou toho muža, jej obrátilo žalúdok a vyvracala sa do vlastných rúk.

Po miestnosti sa prevalila vlna ohnivej energie a niesla v sebe všetok drvivý chaos najbližšieho priechodu, ktorý skolaboval. Tlaková vlna ju vrhla o stenu. Pri tom chvení vzduchu sa jej roztriasli kosti a rozboleli ju zuby.

Mŕtva.

Rose zadržala dych a pevne zavrela oči. Jej otec zareval z miesta, kde ho ten zahalený muž pripichol o podlahu mečom, ktorý mu zabodol do pleca. Vedela, že nemá zmysel kričať spolu s ním alebo pokúšať sa dosiahnuť na matku tak, ako po nej siahal otec. Tajná skriňa zabudovaná do steny za policami na knihy ju ochráni, tak ako jej to sľuboval starý otec, no iba ak bude *potichu* a ani sa *nepohne*. Tenká

prasklina medzi zadnou stenou knižnice a skriňou bola práve taká veľká, aby nikto nevidel ju, ale ona sa mohla pozerat' von.

Popoludnie sa nebadane zmenilo na večer. Obed dolu v jedálni stále ležal na stole takmer nedotknutý – ich jediným varovaním pred votrelcami bolo vrčanie a štekanie susedovho psa, no to veľmi rýchlo utíchlo. Jej otec mal len toľko času, aby zasvietil lampy a zapálil oheň v kozube a mama ju stihla skryť, kým sa na schodisku ozvali kroky. Teraz mala pre teplo a žiaru v miestnosti pocit, akoby temnota dýchala.

„Vravel som, že máš spolupracovať.“ Ten muž mal na sebe drahý čierny kabát so striebornými gombíkmi s vyrytými symbolmi, ktoré však Rose v tej tme nerozoznávala. Spodnú polovicu tváre mu zakrýval tenký čierny šál, no vôbec netlmil zamatový zvuk jeho hlasu. „Nemusím byť takýto. Vzdaj sa svojho nároku na astroláb, daj mi ho a tým sa to medzi nami uzavrie.“

Rozbité sklo a rozhádzané papiere mu vŕzgali pod nohami, keď prešiel okolo jej mamy... okolo jej...

Nie. Starý otec sa čoskoro vráti zo stretnutia. Vravel, že ju ukryje a starý otec plnil svoje sľuby. On dá zase všetko do poriadku. Toto bola... toto všetko bola iba nočná mora. Bola to len jej hlúpa malá myseľ, čo si vysnívala všetky tie príbehy o Tieňoch, ktoré si prišli po deti cestovateľov. Toto všetko sa čoskoro skončí a ona sa zobudí.

„Odporné – *monštrá* – vy všetci!“ Otec sa pokúsil vytriahnuť meč zo svojho pleca držiac ho za čepeľ, no zanechal na nej len krvavé stopy. Muž stojaci nad ním sa vzápätí oprel o ozdobnú rukoväť meča, čím ho zatlačil ešte hlbšie. Otcom myklo a nohy mu vystrelili do vzduchu.

Mama sa nehýbala.

Rose sa z hrdla tlačilo ostré, horúce nutkanie vykriknúť. Prúd páchnucej krvi presakoval do koberca a pomaly si razil cestu k svetlým vlasom jej mamy.

Otec sa znova snažil dostať na nohy a jednou rukou zovrel ťažidlo na papier, ktoré na začiatku potýčky spadlo z neďalekého stola. Z pľúc sa mu vydral výkrik, ako vrhol kameň smerom na hlavu maskovaného muža. Ten ho však ľahko chytil a potom od ďalšieho maskovaného muža, ktorý strážil pri dverách, vzal druhý meč s tenkou čepeľou.

S potlačeným výkrikom ho zabodol do otcovej ruky, ktorú tým tiež znehybnil. Keď jej otec skríkol od bolesti, jeho rev nebol dosť hlasný na to, aby prehlušil smiech maskovaného muža.

Musíš sa pozerat', pomyslela si Rose a pritiahla si kolená k brade. Musíš povedať starému otcovi, čo sa stalo.

Buď ticho, ani sa nepohni.

Buď statočná.

„Môžeš – môžeš povedať Ironwoodovi, že zomrie s vedomím – že ho nikdy – že ho *nikdy* nedostane...“

Ironwood. Vždy tí Ironwoodovci. To meno sa v jej rodine vyslovovalo so syčaním, vždy sa plietlo do ich života ako tieň. Starý otec povedal, že tu budú v bezpečí, ale ona mala vedieť, aká je pravda. *Nikdy* neboli v bezpečí, už odvtedy, čo postupne uniesli jej tety a strýkov, bratrancov, sesternice a starú matku z rôznych kontinentov a storočí.

A teraz mama... a otec...

Rose si znova zahryzla do pery a tentoraz pocítila krv.

Druhý muž, ktorý sa doteraz opieral o dvere, podišiel vpred. „Skonči to, nech môžeme prehladať poschodia a steny bez vyrušovania.“ A potom, keď sa tá postava prikradla bližšie, Rose uvidela, že to vôbec nie je muž, ale vysoká žena.

Jej mama raz povedala, že Ironwood rád zbiera ženy vo svojej rodine. Drží si ich ako sklenené figúrky na poličkách a nikdy ich neskladá – dokonca ani na to, aby z nich oprášil prach. Túto musel považovať za nezlomnú.

Aj mama bola nezlomná.

Až kým... nebola.

Prvý maskovaný muž siahol do vnútorného vrecka svojho kabáta a pripevnil si na ukazovák dlhú striebornú čepeľ. Bola zatočená ako lesknúci sa pazúr a bodala do vzduchu.

Rose preletela pohľadom zo zbrane späť na tvár svojho otca a uvidela, že hľadí na police knižnice – na ňu – a jeho pery sa nehlučne pohybujú. *Nehýb sa, nehýb sa, nehýb sa...*

Chcela kričať, povedať mu, aby bojoval, že *ona* bude bojovať, ak nie on. Na dôkaz tohto tvrdenia mala modriny a odreniny na rukách a kolenách z bitiek s Henrym. Toto nebol otec. Otec bol statočný, bol to najsilnejší človek na celom svete... a bol veľmi...

Maskovaný muž sa sklonil a vrazil čepeľ do otcovho ucha. Jeho telo sa ešte raz myklo.

Pery sa mu prestali pohybovať.

V diaľke preťal oblohu Londýna ďalší falošný blesk, keď skolaboval druhý priechod. Tentoraz znel o niečo tichšie, no aj tak mala pocit, akoby jej niečo zodrelo kožu na celom tele.

Otec stále ležal na zemi vo svojom saku voňajúcom po tabaku a kolínskej, ale Rose napriek tomu videla, ako zmizol.

„Ty začni so spálňou,“ povedal maskovaný muž, keď poutieral čepeľ a uložil ju späť na miesto.

„Nie je tu,“ odvetila žena pomaly. „Necítili by sme, keby tu bol?“

„Možno o ňom nájdeme nejaké záznamy,“ odsekol jej stroho a začal jednu po druhej prudko vyťahovať zásuvky stola. Vyhadzoval z nich staroveké mince, papyrusy, cínových vojačikov a staré kľúče. „Tí nevďačníci sú *zberatelia*,“ posmieval sa.

Žena prešla okolo polic s knihami a drevená podlaha pod jej nohami zavrzgala. Rose si znova pritisla ovracané ruky k ústam, aby zadržala výkrik. Snažila sa nedýchať smrad svojich zvratkov, no aj tak sa jej obracal žalúdok z krvi vlastných rodičov. Zahalená žena prebiehala očami po policiach a pohľadom sa zastavila presne na mieste, kde sa schovávala Rose.

Ten moment jej zotrval v mysli ako lístok na hladine vody. Zachvel sa.

Nehýb sa.

Lenže ona sa *chcela* pohnúť.

Bolo by ľahké byť taká odvážna ako mama, pomyslela si – vrhnúť sa vpred cez tenkú stenu, pokúsiť sa zvaliť tú ženu na zem a utiecť. Alebo zodvihnúť jeden z mečov a sekať a sekať a sekať, kým by nerozsekala všetku temnotu tak, ako by to urobil otec.

Lenže otec jej povedal, aby sa *nehýbala*.

Vysoké stojace hodiny v rohu izby označovali stratené sekundy... jednu za druhou. *Tik, tik, tik... mŕtvi, mŕtvi, mŕtvi...*

Horúce pokrútené ostatné časti jej samej sa začali ovíňať okolo jej srdca a ich zovretie silnelo čoraz viac, až nakoniec Rose zavrela oči. Predstavovala si, ako jej žily, rebrá, celá hrud' tvrdnú ako kameň, aby chránili tie časti jej osobnosti, ktoré tak veľmi boleli. Bola príliš malá

na to, aby s nimi teraz bojovala, a Rose to dobre vedela. No vedela aj to, že jedného dňa už malá nebude.

Pohľad tej ženy sa presunul na niečo na vedľajšej polici. Rose všetok svoj strach skoncentrovala na číru nenávisť.

Ironwoodovci. Vždy tí Ironwoodovci.

„Pre kolkých ľudí boli na stole pripravené taniere?“ opýtala sa žena. Spravila pár krokov od knižnice a podržala niečo pred mužom – zarámovanú fotku. Rose si mimovoľne prstami chytila šaty a zovrelo jej hrdlo. Bola to otcova fotka, na ktorej boli oni traja.

V starom dome sa okolo nich ozývalo vŕzganie. Maskovaný muž si priložil prst na ústa a hlavou ukázal smerom k policiam na knihy. Prekročil jej otca a podišiel k tej žene.

Nehýb sa.

„Vezmeme to dieťa,“ ozval sa muž nakoniec. „Bude ju chcieť...“

Zrazu sa k nim doniesol zvuk tresnutia vchodových dverí o zárubňu vstupnej haly. Zdola sa ozvalo rozzúrené zrevanie – „*Linden!*“ – a útroby domu sa otriasli ťažkými krokmi, ktoré zaduneli na schodisku. Rose sa pozrela smerom k dverám vo chvíli, keď cez ne vrazili do izby traja muži. Keď uvidela prvého z nich, ktorého impozantná postava vletela dnu ako víchrica, myklo ňou. Otec jej ukazoval fotografiu Cyrusa Ironwooda tak často, ako sa dalo, aby ho ihneď spoznala v akomkoľvek veku. Aby vedela, kedy má utiecť a schovať sa.

Jeden z mužov nohou štuchol do tváre jej mamy. „Teraz už aspoň vieme, prečo ten priechod za nami skolaboval.“

Rose takmer vyletela zo svojho úkrytu, aby toho muža odsotila nabok, no zrazu si niečo uvedomila: maskovaný muž a žena boli preč. Nevidela ani nepočula, že by sa otvorilo okno, dokonca nezačula ani zašušťanie látky alebo ich kroky. Bolo to, akoby tí maskovaní ľudia splynuli s tieňmi.

Prichádzajú z tieňov, majú ťa vo svojej moci.

Prichádzajú z tieňov, aby ťa uniesli dnes v noci...

„Tá zberba nedostala nič iné ako to, čo si zaslúžila,“ zavrčal Cyrus Ironwood, keď sa sklonil a vytrhol meč z otcovho pleca, len aby ho znovu z celej sily zabodol do jeho hrude. Rose sa strhla pri zvuku, ktorý vydala čepel, keď narazila na kosť a drevo, a z hrdla jej uniklo slabé zavrčanie.

„Toto je odmena, ktorú *s radostou* zaplatím,“ povedal Ironwood. „Vedel som, že to je dostatočná motivácia, aby sa to dalo do pohybu. Akurát je to prekliata smola, že Benjamin nebol s nimi – čo tu postávajú? Začnite hľadať!“

Desaťtisíc zlatých. Rose nemala vidieť oznam o odmene, ktorý starý otec v návale zúrivosti priniesol domov. Nemala vedieť, že Ironwood vypísal odmenu za ich životy. Lenže otec niekedy zabudol zamknúť zásuvku svojho stolíka.

Najmladší muž vzal do rúk ten istý pozlátý rám s fotkou, ktorú mala v ruke tá žena, no tentoraz ho vzal zo stola. Ukázal na fotku Rose sediacu upäto medzi mamou a otcom. „A čo ona?“

Ironwood napľul na tvár jej otca, až potom si fotografiu vzal do rúk. Rose sa zatmelo pred očami a teplota pod jej kožou sa blížila k bodu varu, až kým si nezačala škriabať svoje zašpinené šaty, aby sa udržala v nehybnej pozícii. Oči mu preleteli po miestnosti – videla na nich z miesta, kde čupela. Ich farba bola svetlá a planúca, pripomínajúca blesk. Potom bez slova prešiel k jej otcovi a čupol si, aby sa na niečo pozrel pozornejšie – na jeho ucho?

„Šéfe?“ ozval sa mladý muž.

„Musíme odtiaľto hneď odísť,“ povedal Ironwood a zdalo sa, že je rozrušený vlastnými myšlienkami. „Vezmite telá. Nemôžeme riskovať, že sa niečo zmení, keď ich objavia.“

„Ale čo astro...“

Ironwood sa prudko otočil a hodil zarámovanú fotku po mužovi za stolom, ktorý sa jej stihol vyhnúť. „Ak bola tá prekliata vec tu, už tu nie je. Teraz *vezmite telá*. Budem v aute.“

Keď odišiel, jeho jedovatý hnev zmizol spolu s ním. Rose si konečne dovolila nadýchnuť sa, potom sledovala, ako jeden z mužov priniesol ružové plachty z jej spálne a spoločne s druhým mužom sa pustili do práce – zabalili do plachiet najprv jej mamu, potom otca.

Nakoniec odniesli koberec, takže po nich nezostalo nič, len zárezy v drevenej podlahe. Rose počkala, kým sa vchodové dvere zavreli, potom počítala do desať a dávala pozor, či v temnote nezačujú zvuky. Keď sa ubezpečila, že sa v tieňoch nikto a nič nehýbe, odsunula knižnicu pred seba, zišla po schodoch a dostala sa cez zadné dvere von.

Keď otvorila bránu, nasadla na bicykel, ktorý bol opretý o bránu, a začala šliapať do pedálov, oči ju štípali.

Rose nič necítila. Len šliapala a šliapala.

Pohľad mala rozmazaný, horúce slzy sa jej vykotúlali na líca, ale to len preto, lebo vonku bolo veľmi chladno a vlhko.

Z bezpečnej vzdialenosti sledovala Ironwoodovu dodávku, ktorá sa pod pouličným osvetlením trblietala ako pancier chrobáka. Po celý čas si v mysli prehrávala jednu z rozprávok, ktoré jej starý otec čítaval. Bola o mužovi, ktorého jeho vlastné škaredé srdce premenilo na príšeru, a až teraz tú rozprávku pochopila. Rose si predstavovala, že sa jej nechty menia na pazúry, koža na rytierske brnenie a zuby na tigrie tesáky.

Rose vždy vedela, že je len otázkou času, kedy sa Ironwood vráti, aby vymazal aj zvyšok jej rodiny z povrchu zeme, lenže ona nebola ako všetky tie deti Jacarandovcov alebo Hemlockovcov, ktoré Ironwoodovi dovolili, aby ich vzal k sebe po tom, čo sa ich rodičia vzdali, alebo boli popravení.

Je smutné, pomyslela si, že vyrastali bez trňov, ktorými by sa mohli brániť.

Jedného dňa vezme Cyrusovi Ironwoodovi všetko. Zničí jeho trón tvorený hodinami a korunu, ktorá sa skladá z dní. Nájde ho a dokončí to, čo jej mama a otec začali. Ale dnes bude Rose len sledovať tohto netvora v tieňoch.

Pretože niekto bude musieť starému otcovi povedať, kde Ironwood ukryl telá.

Texas

1905

1. KAPITOLA

Etta sa zobudila na hromobitie a zdalo sa jej, akoby mala telo zabalené do plameňov. Jej myseľ začala ihneď intenzívne vnímať. Z tej páľavy sa jej odlupovala koža, odhaľovala každý nerv a cievu, ktoré tak boli vystavené čírej, neustávajúcej agónii. Keď sa nadýchla, rozkašľala sa, pretože jej pľúca boli príliš zovreté na to, aby prijali viac než len chabý závan vzduchu. Vedela, že nie je vo vode – pôda pod ňou bola tvrdá a hrboľatá –, no keď inštinktívne pocítila nával paniky a zdalo sa jej, akoby jej zmietajúce sa telo vážilo tonu, bolo to, akoby sa topila.

Etta obrátila hlavu nabok a pokúsila sa vykašľať prach, ktorého mala plné ústa. Ten slabý pohyb vyslal vlnu bolesti do jej pleca, potom prešiel dolu po rebrách a nakoniec späť hore po chrbtici.

Cez horúčkovitú hmlu tepla a delíria sa do jej vedomia predrali úlomkovité spomienky: *Damask, astroláb, Sofia a...*

Etta nasilu otvorila oči, no slnko žiarilo tak jasne, že ich ihneď zase zavrela. Za tú jedinú sekundu stihla absorbovať obraz sveta okolo nej, ktorý bol biely ako košť. Trblietal sa a mihotal, pretože z bledého prachu stúpali vlny tepla. Pri tom pohľade si spomenula na to, ako sa slnečné lúče hrali s vlnami oceánu. Pripomenulo jej to...

Priebeh.

Takže to bol ten hrom, čo počula. Neprichádzala žiadna búrka – žiadna úľava od tepla. Bola obklopená púšťou – bola všade, kam dovidela –, a namiesto starovekých stavieb a chrámov bola prerušovaná

len náhornými plošinami, ktoré nikdy predtým nevidela. Takže to nebola...

Nebola to Palmýra. Vzduch tu voňal inak. Keď sa znova nadýchla, páčil jej nozdry. Necítila tu ten náznak hniloby, vôňu vlhkej zelene z najbližšej oázy. A nebolo cítiť ani ťavy.

Zovrela jej srdce, v žalúdku pocítila vlnu strachu a zmätku.

„Nic...“ Dokonca aj ten kúsok slova sa jej zabodol ako úlomok skla do hrdla, pery jej popraskali a pocítila na nich krv.

Obrátila sa a položila dlane na drsnú zem, aby sa vytlačila nahor. *Musím vstať...*

Pritiahla lakte bližšie k telu, no nepodarilo sa jej nič iné ako dvihnúť krk, pretože v pleci jej vybuchla tupá bolesť. Z hrdla sa jej konečne vydral prerývaný výkrik. Vtom sa Ette podlomili ruky, ktorými sa podopierala.

„Dobrá Bože, teraz by si mohla zrevať ešte hlasnejšie. Nestačí, že tu bude každú chvíľu strážca, pokojne sem zavolaj ešte aj celú kavalériu.“

Padol na ňu niečí tieň. Za tých pár sekúnd pred tým, ako po nej siahla temnota a stiahla ju do seba, si Etta myslela, že zachytila pohľadom svetlé, takmer neprirodzene modré oči, ktoré akoby sa pri pohľade na ňu rozšírili poznaním. „*Pozrime*, koho to tu máme. Zdá sa, že nakoniec Ironwoodovi ešte zostalo trochu šťastia.“

Nassau

1776

2. KAPITOLA

Nicholas sa oprel o operadlo stoličky a nadvihol ovisnutý okraj svojho klobúka, aby znova preskúmal scénu v preplnenom hostinci U troch korún. Vzduch v podniku bol neznesiteľne horúci a jeho rumom nasiaknutí patróni vďaka tomu vyzerali, akoby mali horúčku. Majiteľ, bývalý kapitán lode menom Paddington, sa na pitkách s nadšením sám podieľal, zatiaľ čo jeho statná žena zostala za barom, aby sa starala o prísun nápojov a mizerného jedla.

Očividne ani jeden z nich neprikladal veľkú dôležitosť skutočnosti, že nevkusná smaragdovozelená farba sa vo veľkých kusoch odlupovala zo stien, akoby sa snažila dostať čím ďalej od zdrvivého zápachu podnapitých návštevníkov. Nad nimi sa týčil poničený portrét Juraja III. s vyškriabanými očami a ďalšími citlivými miestami – pravdepodobne to bola práca kontinentálneho loďstva a námorníkov, ktorí pred siedmimi mesiacmi vtrhli na ostrov a pobrali množstvo munície a ďalších zásob.

Zatiaľ čo Nicholas netrpezlivo prevracal teraz už teplú pintu piva v rukách, napadlo mu, že „tri koruny“ v názve hostinca sa vzťahovali k trom nerestiam, ktoré celému podniku zrejme panovali: nenásytosť, obžerstvo a žiadostivosť.

Osamelý huslista sa v rohu chúlil k svojmu nástroju a bezúspešne sa snažil prehlušiť svojou hudbou oplzlé pesničky okolitých mužov. V hrdle sa mu tvorila hrča a uzol na jeho pošpinenej kravate tomu vôbec nepomáhal.

*“Smrteľníci rozjarení, napľňte si čaše, ušľachtilé skutky koná víno.
Odvrhnite múzy a ich krásy, len by vám z nich bolo clivo!”
La la la la...!”*

Nicholas násilím odtrhol zrak od sláčika kľúzecho po strunách, aby sa jeho myseľ zas nepustila po tej nešťastnej ceste a nezačala vyťahovať spomienky. Každá sekunda okusovala jeho odhodlanie a posledné kúsky trpezlivosti, ktoré mu zostali, boli krehké ako pierko.

Pokojne, vravel si, pokojne.

Nebolo to však vôbec ľahké, pretože nutkanie rozdriapať stôl a steny, aby zo seba vypustil potlačovanú búрку, ho takmer úplne premohlo. Prinútil sa sústrediť na mužov zhrbených nad svojimi stolmi, ktorí bezstarostne hrali karty, dokonale ignorujúc lejak, ktorý bubnoval na tabule okien. Dialekty a jazyky tu boli také rozmanité ako lode v prístave. Nebolo vidieť žiadne uniformy, čo bolo vítané prekvapenie preňho a požehnanie pre mužov sediacich za stolmi okolo, ktorí sa bez hanby snažili prepíť svoj kontraband.

Niet divu, že si Rose Lindenová vybrala na stretnutie toto miesto. Začal rozmýšľať, či sa tá žena rada obklopuje darebákmi, alebo sa medzi nimi len cíti ako doma. Ak už nič iné, jej voľba zabezpečovala, že Ironwoodovi strážcovia sledujúci tajný priechod na tomto ostrove pravdepodobne do takéhoto podniku nevstúpia – ich útlocitosť je príliš delikátna na to, aby riskovali, že sa dostanú do kontaktu s otrhaným šarmom námorníkov.

Upokoj sa.

Nicholas podvihol ruku a prstami stisol kožený remienok ukrytý za svojou ľanovou košelou. Pohladel obrys drobnej náušnice, ktorú naň zavesil, aby ju náhodou nestratil. Neodvážil sa vytiahnuť ju. Videl pohľad ľútosti a odporu, ktorý naňho predchádzajúci večer vrhla Sofia, keď ho prichytila, ako si náušnicu pri svetle ich malého ohňa prezerá a študuje jej bledú perlu, zlaté lístky a modré koráliky pripevené na zlatej obrúčke.

Bolo oveľa bezpečnejšie pozeráť sa priamo pred seba, nie na svedectvo svojich zlyhaní.

Ette by sa tu páčilo. Nedokázal zachytiť tú myšlienku predtým, ako sa mu stratila, a nepodarilo sa mu ani zabrániť si v tom, aby si ju predstavil, ako je tu s ním. S potešením by sledovala túto miestnosť,

prahla by po všetkých príbehoch, ktoré by sa dali vypočúť o nechutnej histórii ostrova – bývalého kráľovstva pirátov. Možno by o ňu dokonca mohol prísť pre nešťastnú honbu za nejakým pokladom, alebo by mu ju mohla uniesť posádka niektorého pašeráka.

Aj tak si o ňu prišiel.

Nicholas pomaly vydýchol a znovu zatlačil svoju bolesť do úzadia. Keď mal naozaj zlé dni, keď jeho nepokoj a strach premenili jeho krv na zvíjajúce sa pavúky a svoju nečinnosť už nedokázal zniesť, jeho myseľ sa obrátila k nočným morám. *Ranená. Stratená. Mŕtva.* Lenže jednoduchá pravda, tá, ktorá zostávala, keď sa utápal v pochybnostiach, stále pretrvávala: Etta bola jednoducho príliš bystrá a tvrdohlavá na to, aby zomrela.

Úmyselne zhasol lampáš visiaci na stene vedľa nich a objednával len také množstvo jedla a piva, aby pri svojom stole nebudili žiadnu pozornosť. No ako hodiny ubiehali, jeho vrecká sa vyprázdňovali a Nicholas vedel, že to málo, čo ráno zarobil za vykladanie lodného nákladu v prístave, sa im už čoskoro minie.

„Ona nepríde,“ zavrčala Sofia z opačnej strany stola.

Nicholas si stisol koreň nosa a snažil sa zahnať nával frustrácie predtým, ako by ho mohol pohltiť.

„Trpezlivosť,“ zavrčal na ňu naspäť. Do rána zostávalo niekoľko hodín. „Ešte sme tu neskončili.“

Sofia nahlas odfúkla, naliala do seba zvyšok svojho piva, potom sa načiahla, schmatla jeho pintu a keď vypila aj jeho pohár do dna, pritiahla uznanlivé pohľady od vedľajšieho stola.

„Tak,“ povedala a tresla korbelom o stôl. „Teraz môžeme ísť.“

Za svojich viac než dvadsať rokov života by sa Nicholasovi ani neprišlo, že nastane deň, keď uvidí niektorého z Ironwoodovcov takého spustnutého a v takej pochybnej spoločnosti. Keďže na ostrove sa pohybovali Ironwoodovci a predovšetkým preto, že samotný veľmajster pravdepodobne vypísal takú veľkú odmenu za Nicholasovu a Sofiu hlavu, že by sa za ňu dal kúpiť celý ostrov, obaja tu boli v prestrojení.

Sofia si rozmrzene – alebo dobrovoľne – ostrihala svoje dlhé, tmavé, kučeravé vlasy až po plecيا a to, čo z nich zostalo, si zaplietla do vrkoča. Získal oblečenie od námorníka, ktorý mal približne rovnakú postavu ako ona, a Sofia ho nosila tak prirodzene ako vlastnú kožu

– čo bolo nečakané, keďže v minulosti sa prikláňala predovšetkým k hodvábú a čipkám.

Najprekvapivejšia však bola kožená klapka cez teraz už prázdnu očnú jamku jej ľavého oka.

Nicholasove obavy, že by mohla prísť o oko po surovej bitke, ktorú utrhla v Palmýre, sa ukázali ako oprávnené. Kým ju spoločne s Hasanom stihli priniesť do nemocnice v Damasku, rana jej zahnisala a v tom čase už na ľavé oko nevidela. Sofia si zvolila radšej pomalú smrť v dôsledku hnisu a horúčky, ako by dovolila ktorémukoľvek z lekárov odstrániť jej oko – určite sa tak rozhodla len z márnivosti.

Keď boli však nakoniec nútení oko odstrániť, určitá časť jej osobnosti zrejme chcela prežiť, pretože dokonca ani počas tých najhorších záchvatov agónie neskĺzla do náručia smrti. Dokonca sa rýchlo zotavila a Nicholas musel s nevôľou uznať, že keď sa už pre niečo rozhodne, jej sila vôle vie byť priam desivá.

No bolo to ich šťastie. Kým sa v Damasku liečila, Nicholas dostal nečakaný list od Rose, ktorý mu nechala v Hasanovom dome tak, aby ho ľahko našiel.

Okolnosti mi nedovoľujú čakať celý mesiac, ako sme sa pôvodne dohodli. Stretneme sa trinásteho októbra v Nassau... alebo vôbec nie.

V určitom bode počas jej cesty z Palmýry späť do Damasku, kde sa pôvodne dohodli na stretnutí, sa v Rosinom vyhodnotení týchto „okolností“ očividne niečo zmenilo. Bez ďalších podrobností však Nicholas nemal ani poňatia, či by sa mal báť, alebo byť len iritovaný, keď od nich Rose čaká, že budú cestovať tak ďaleko a tak rýchlo. Síce so Sofiou pre jej zranenia do veľkej miery sympatizoval, predstava, že pre jej zdravotný stav by mohli premeškať príležitosť objaviť posledný rok, kde by Ettu mohli nájsť, v ňom vyvolávala poriadnu dávku paniky a nevraživosti.

Jej odreniny a rezné rany sa však za tie dva týždne od bitky dobre zahojili a pred tromi dňami už získala toľko síl, že ich vedela previesť cez sériu priechodov. A keď konečne po jednej krátkej ceste z Floridy dorazili na toto miesto, Rose sa neukazovala.

„Neprivedie so sebou Ettu, keď je to dôvod, pre ktorý vyzeráš ako šteňa, čo sa každú chvíľu počurá na zem,“ ozvala sa Sofia. „Nemyslíš, že by sme ich už videli, keby tu boli?“